

Hemmelig.**Innst. S. D.**8
31.**Innstilling fra den forsterkede utenriks- og konstitusjonskomite angående utsettelse for Polen med betaling av forfallne renter og avdrag av „reliefgjeld“.**

(St. med. nr. 23 — 1934.)

Til Stortinget.

Utenriks- og konstitusjonskomiteen har ved denne saks behandling vært forsterket med d'hr. Anton Alvestad og Svend Foyen Bruun fra finanskomiteen.

I st. med. nr. 23 — 1934 redegjøres for hvordan spørsmålet om Polens erleggelse av kontraktmessige forpliktelser til renter og avdrag av dets såkaldte «reliefgjeld» til Norge har utviklet sig siden Stortingets beslutning av 29 mars ifjor. Ved nevnte vedtak samtykket Stortinget i at den pr. 1 januar 1933 forfalne del av Polens reliefgjeld blev utsatt til 1 juni 1933. Det fremgår av nevnte redegjørelse (st. med. nr. 23 — 1934) at den polske ambassadør den 20 mai 1933 atter søkte Hjelpekredittkommisjonen i London om utsettelse med de pr. 1 juni og 1 juli forfalne renter og avdrag av reliefobligasjonene. Denne anmodning var sekundert av en tilsvarende henvendelse fra den polske sendemann i Oslo til det norske utenriksdepartement.

På foranledning av Utenriksdepartementet uttaler Finansdepartementet i skrivelse av 24 mai 1933 at det ialfall måtte være en ufravikelig forutsetning at de private tilgodehavender kr. 206 006,75 blev betalt ved forfall uten ytterligere påkrav.

Utsettelsen vilde på det tidspunkt omfatte rente- og avdragsterminen (pr. 1 januar 1933 og 1 juli 1933) til et beløp av kr. 1 988 276,50, som var medtatt i inntektsanslagene for den da løpende budgett-termin.

Utenriksdepartementet fant å burde gå med på utsettelse under denne forutsetning, idet iøvrig samtlige andre interessertes samtykke måtte foreligge.

De private tilgodehavender blev derefter betalt ved forfall med det foran nevnte beløp.

Utsettelsen skulde gjelde til 31 desem-

ber 1933, og var betinget av Stortingets samtykke.

Ny utsettelsesbegjæring fra Polens side fremkom imidlertid i en skrivelse fra den polske ambassadør til Hjelpekredittkomiteen dat. 15 desember 1933. Det gjaldt ytterligere 6 måneders utsettelse, idet dog private tilgodehavender fremdeles skulde bli erlagt. Hjelpekredittkomiteen enedes nu om å anmode om å få sig tilstillet en redegjørelse for Polens finansielle stilling. Hvis denne blev komiteen tilstillet innen 27 desember 1933 skulde denne foranledige samtykke fra kreditorene til utsettelse med betalingen til 31 januar 1934.

Finansdepartementet uttalte nu (skrivelse av 27 desember 1933) at man var utilbøielig til å gå med på ny utsettelse. Under ingen omstendighet vilde man gi noe tilsagn om samtykke til en ny 6 måneders utsettelse med mindre man fikk sig forelagt en begrunnet utsettelsesbegjæring med en redegjørelse for Polens finansielle stilling. En utsettelse til 31 januar 1934 vilde man dog ikke motsette sig hvis dette av utenrikspolitiske grunner var ønskelig idet Stortingets samtykke forbeholdtes.

Utenriksdepartementet underrettet så den norske legasjon i London om at man fra norsk side gikk med på utsettelse til 31 januar 1934.

Den 28 desember 1933 blev den omhandlede redegjørelse om Polens finansielle stilling avgitt til Hjelpekredittkomiteen, hvorefter utsettelsen blev effektiv.

I skrivelse av 15 januar 1934 gjorde den polske ambassadør i London gjeldende overfor Hjelpekredittkomiteen, at den givne utsettelse (til 31 januar 1934) var for kort til at man kunde komme med forslag til en ordning innen fristens utløp. Hjelpekreditt-

komiteen forlenget derefter utsettelsen til 1 juli 1934 på betingelse av, at man snarest mulig mottok forslag til en ordning innen fristens utløp. Finansdepartementet uttalte nu (i skrivelse av 13 januar 1934) at det var utilbøielig til å gå med på utsettelse til 1 juli 1934. De meddelte opplysninger om Polens finansielle stilling hadde ikke bragt saken i noen annen stilling. Det forbeholdt Stortingets samtykke for tilfelle av at utsettelse burde gis av utenrikspolitiske grunner.

Utenriksdepartementet fant å burde gå med på utsettelse på de av Finansdepartementet nevnte betingelser til 1 juli 1934. Hjelpkredittkomiteen har derefter innrømmet Polen utsettelse til nevnte dag, idet det forutsettes at det senest innen 28 februar 1934 kom forslag fra Polen om en ordning av gjelden. Den private gjeld til Norge blev atter betalt ved forfall med kr. 202 335,75.

Den betingede utsettelse til 1 juli 1934 gjelder kr. 989 249,25.

Forfalne renter og avdrag, som ikke er erlagt utgjør nu kr. 4 947 000,00. Polen har intet betalt den norske stat siden 1 juli 1931. Derimot har den oppfylt sine forpliktelser med hensyn til den private gjeld (således til sildesyndikatene).

Det er ikke truffet nogen ordning med hensyn til tilbakebetalingen av suspenderte terminer.

Komiteen nærer alvorlige betenkeligheter overfor de stadig gjentatte utsettelse med hensyn til betaling av Polens reliefgjeld, men finner da Polen nu har bebudet forslag til en ordning av gjelden ikke å burde fraråde at Stortinget gir sitt samtykke til allerede meddelte utsettelse av rente- og avdrags-terminer.

I henhold hertil innstiller komiteen til Stortinget å fatte følgende

beslutning:

I.

Stortinget samtykker i at de pr. 1 juni og 1 juli 1933, samt 1 januar 1934 forfalne renter og avdrag av Polens «reliefgjeld» utsettes til 1 juli 1934.

II.

St. med. nr. 23 — 1934 vedlegges protokollen.

Oslo i den forsterkede utenriks- og konstitusjonskomite 14 mai 1934.

C. J. Hambro,
formann.

T. Anderssen-Rysst,
ordfører og sekretær.